

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Стеценка Станіслава Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 3 частини шостої статті 12 Кодексу адміністративного судочинства України, частини третьої статті 59 Закону України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“, частини першої статті 44 Закону України „Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування“

м. К и ї в
27 лютого 2019 року
№ 48-1(II)/2019

Справа № 3-32/2019(665/19)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Шапталі Наталі Костянтинівни – головуючої,
Запорожця Михайла Петровича – доповідача,
Мойсика Володимира Романовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Стеценка Станіслава Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 3 частини шостої статті 12 Кодексу адміністративного судочинства України, частини третьої статті 59 Закону України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“ від 28 лютого 1991 року № 796–XII (Відомості Верховної Ради Української РСР, 1991 р., № 16, ст. 200) зі змінами, частини першої статті 44

Закону України „Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування“ від 9 липня 2003 року № 1058–IV (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., №№ 49–51, ст. 376) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. До Конституційного Суду України звернувся Стеценко С.В. із клопотанням розглянути питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 3 частини шостої статті 12 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс), частини третьої статті 59 Закону України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“ від 28 лютого 1991 року № 796–XII зі змінами (далі – Закон № 796), частини першої статті 44 Закону України „Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування“ від 9 липня 2003 року № 1058–IV зі змінами (далі – Закон № 1058).

Згідно з пунктом 3 частини шостої статті 12 Кодексу справами незначної складності є справи щодо оскарження фізичними особами рішень, дій чи бездіяльності суб’єктів владних повноважень щодо обчислення, призначення, перерахунку, здійснення, надання, одержання пенсійних виплат, соціальних виплат непрацездатним громадянам, виплат за загальнообов’язковим державним соціальним страхуванням, виплат та пільг дітям війни, інших соціальних виплат, доплат, соціальних послуг, допомоги, захисту, пільг.

Відповідно до частини третьої статті 59 Закону № 796 особам, які брали участь у ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи, інших ядерних аварій та випробувань, у військових навчаннях із застосуванням ядерної зброї під час проходження дійсної строкової служби і внаслідок цього стали особами з інвалідністю, пенсія по інвалідності обчислюється

відповідно до цього закону або за бажанням таких осіб – з п'ятикратного розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня відповідного року.

У частині першій статті 44 Закону № 1058 зазначено, що заява про призначення (перерахунок) пенсії та необхідні документи подаються до територіального органу Пенсійного фонду або до уповноваженого ним органу чи уповноваженій особі в порядку, визначеному правлінням Пенсійного фонду за погодженням із центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах трудових відносин, соціального захисту населення, особисто або через представника, який діє на підставі виданої йому довіреності, посвідченої нотаріально.

Із аналізу конституційної скарги та долучених до неї матеріалів вбачається, що у березні 2018 року Стеценко С.В. звернувся до Глухівського об'єднаного управління Пенсійного фонду України Сумської області (далі – Управління) із заявою про перерахунок пенсії виходячи з п'ятикратного розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня відповідного року згідно з частиною третьою статті 59 Закону № 796, однак Управління відмовило у здійсненні такого перерахунку.

Не погоджуючись з таким рішенням, Стеценко С.В. звернувся до суду з позовом про визнання відмови Управління протиправною та зобов'язання вчинити дії. Рішенням Сумського окружного адміністративного суду від 2 липня 2018 року позов задоволено.

Управління оскаржило зазначене рішення в апеляційному порядку, вказавши, що заяву позивача подано та розглянуто згідно із Законом України „Про звернення громадян“, а відповідь Управління не є рішенням по суті перерахунку пенсії та має консультативний характер.

Постановою Харківського апеляційного адміністративного суду від 8 листопада 2018 року рішення суду першої інстанції скасовано, у задоволенні вимог Стеценку С.В. відмовлено з тих підстав, що „позивачем не дотримано встановленого порядку звернення за перерахунком пенсії,

оскільки він подав заяву про перерахунок пенсії не встановленої форми, без додержання порядку подання та оформлення документів для призначення (перерахунку) пенсій відповідно до Закону України „Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування“.

Автор клопотання оскаржив вказану постанову у касаційному порядку. Ухвалою Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду від 20 грудня 2018 року йому було відмовлено у відкритті касаційного провадження, оскільки судові рішення прийнято у справі незначної складності відповідно до пункту 3 частини шостої статті 12 Кодексу. Суб’єкт права на конституційну скаргу вважає, що висновок, викладений у зазначеній ухвалі, призводить до порушення його конституційних прав, передбачених статтями 3, 8, 9, 16, 24 Основного Закону України, оскільки людина, її життя і здоров’я визнаються найвищою соціальною цінністю, і тому судова справа, яка „торкається проблем життя і здоров’я (в частині лікування, підтримання достатнього рівня життя) не може визнаватися незначною“.

На підтвердження своєї позиції Стеценко С.В. посилається на положення Конституції України, Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, норми чинного законодавства України, юридичні позиції Конституційного Суду України та Європейського суду з прав людини.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

2.1. Відповідно до Основного Закону України Конституційний Суд України вирішує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною скаргою особи, яка

вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України (стаття 151¹).

Згідно з частиною першою статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу.

Із аналізу ухвали Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду від 20 грудня 2018 року, яку Стеценко С.В. вважає остаточним судовим рішенням у своїй справі, та постанови Харківського апеляційного адміністративного суду від 8 листопада 2018 року вбачається, що суди не обґрунтовували положеннями частини третьої статті 59 Закону № 796 підстав для відмови у перерахунку пенсії, а лише посилалися на них при зазначенні аргументів сторін щодо суті спору.

Отже, положення частини третьої статті 59 Закону № 796 не застосовувалися, тому автор клопотання не дотримав вимог частини першої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі в цій частині за пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2.2. Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначаються конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України, а також обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункти 5, 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається

прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Аналіз конституційної скарги дає підстави для висновку, що Стеценко С.В. не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності положень пункту 3 частини шостої статті 12 Кодексу. Суб'єкт права на конституційну скаргу вказує на незаконну відмову в допуску його справи до касаційного провадження, стверджуючи, що Верховний Суд „по різному застосував положення Кодексу щодо відкриття або відмови у відкритті касаційного провадження“.

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України наголошує, що неоднозначність судової практики щодо застосування тих чи інших норм законів не свідчить про їх неконституційність, а усунення такої неоднозначності не належить до повноважень Конституційного Суду України, визначених у статті 150 Конституції України, статті 7 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Крім того, автор клопотання, стверджуючи про невідповідність Конституції України оспорюваних положень, висловлює незгоду із судовими рішеннями, які були винесені у його справі, а також цитує окремі положення Основного Закону України, юридичні позиції Конституційного Суду України, що не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності у розумінні вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Отже, Стеценко С.В. не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 61, 62, 77, 86

Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Стеценка С.В. щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 3 частини шостої статті 12 Кодексу адміністративного судочинства України, частини третьої статті 59 Закону України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“ від 28 лютого 1991 року № 796–ХІІ зі змінами, частини першої статті 44 Закону України „Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування“ від 9 липня 2003 року № 1058–ІV зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**